

Calamitat o ficció?

El diputat socialista al Congrés i cap de llista del PSPV-PSOE a València, Joan Calabuig, durant un ple que es dugué a terme fa poc a la cambra baixa espanyola.

Joan Calabuig, candidat del PSPV-PSOE a l'alcaldia de València, vol reorientar l'oposició a Rita Barberà amb un canvi de direcció en matèries molt sensibles. Un cop de volant que deixa perplexos els actuals regidors socialistes, que han fet de la requalificació del Mestalla i de la no-partició del Cabanyal, per exemple, un compromís personal. En parlem amb tres d'ells.

“Després d’una reflexió profunda i de superar molts conflictes, avui he decidit de presentar-me com a candidat a l’alcaldia de València. Vull transmetre-us, en poques paraules, la meua reflexió sobre aquesta decisió tan important per mi i pel poble de València: com a veí d’aquesta ciutat preciosa, els darrers tres lustres he vist com ha millorat exponencialment, amb projectes com ara la Ciutat de les Arts i les Ciències, el port, els transports, els parcs, els jardins, la cultura, les platges... La meua admiració envers els dirigents que han fet possible aquesta evolució és tan gran que em presente a les pròximes eleccions per tal de ser més a prop de la principal responsable de tot plegat, Rita Barberà, l’alcaldessa de València, l’alcaldessa d’Espanya, segons que és coneguda als cercles polítics que sovintege. Puc prometre i us promet que no em quedaré a la lluna de València, que donaré suport a les principals propostes populars i a l’ideari del Partit Popular de València i de la Comunitat Valenciana... Sí! He dit Comunitat Valenciana, perquè no reconec cap més país que no siga Espanya. Per tot plegat i per moltes més coses que us aniré detallant a poc a poc, us demane el vostre suport, encara que si de debò voleu que el vostre vot siga útil i que la gestió de la vostra ciutat siga la més bona possible, us recomane que aleshores penseu en la millor de les candidates, Rita Barberà.”

Aquesta és la rebuda a l’internauta del lloc web joancalabuig.com, estrenat la setmana passada i que a la capçalera duu com a títol “Sempre amb la meua batllesca”. Una malifeta de simpatitzants del PP que ha estat possible per la desídia dels socialistes valencians, que no registraren el domini en qüestió, per bé que proclamaren Calabuig candidat a l’alcaldia el 3 d’octubre del 2010. L’únic canal de comunicació directa entre el candidat i els electors és el seu blog personal, les darreres actualitzacions del qual daten del 14 i del 3 d’octubre, precisament.

Tot plegat resulta encara més greu, perquè ja feia un any i mig que Jorge Alarte havia decidit que Calabuig seria el cap de cartell del 2011 a València, tot sabent que Carme Alborch no tenia la intenció d’encapçalar-lo per segona vegada. El PSPV-PSOE no repeteix aspirant al govern del cap i casal des del 1987, amb Ricard Pérez Casado.

RAFA GIL

EFE

Imatge exterior del Mestalla, en procés de requalificació per part de l'Ajuntament de València, que també vol prolongar l'avinguda de Blasco Ibáñez

“No em puc creure que ensorren en quatre dies la feina de quatre anys”

En efecte, després de comprovar que les enquestes no li són amables, Alborch va tocar el dos el 13 de setembre passat. Va ser aleshores que el secretari general nacional va activar el pla C. El B –de Broseta, Salvador–, va desestimar-lo de seguida, per bé que aquest, secretari general local a més de bon amic, va oferir-s’hi amb ganes. Calabuig era la persona escollida per Alarte, i no sols per la seua experiència –fou diputat a les Corts a la primera legislatura, director general de l’Institut Valencià de la Joventut durant sis anys, eurodiputat del 2004 al 2008 i diputat al Congrés espanyol d’aleshores ençà–, sinó també perquè és un dels dos únics lermistes que Alarte va incloure a la seua executiva. Una manera de repartir responsabilitats en cas de desfeta general a les urnes el 22 de maig.

Cop de volant i pel dret. L’autèntic drama dels socialistes valencians és que la web falsa de Calabuig inclou elements que es barregen amb la realitat.

En només quinze dies, el candidat ha emès opinions detonants sobre matèries sensibles que eren pilars de l’oposició socialista al consistori. Se’n destaquen tres: la negativa als grans esdeveniments en temps de crisi econòmica; la dubtosa

legalitat de la requalificació del Mestalla, el vell estadi del València CF, i la no-prolongació de l’avinguda de Blasco Ibáñez, que migpartiria el Cabanyal. En tots tres casos, Calabuig circula en direcció contrària al grup municipal.

“Estic perplex, encara no sóc capaç de treure’n conclusions, voldria esperar una mica que passara aquest *impasse*”, diu un dels dotze regidors socialistes. “No em puc creure que siguen capaços d’ensorrar en quatre dies la feina de quatre anys”, explica encara astorat.

“La unitat del missatge és fonamental. Ja sé que hi ha un candidat diferent a la portaveu municipal actual, però és per això que existeix el partit: Broseta, com a secretari general, ha de vetllar perquè hi haja una sola posició. Ja fa vora dos anys que va ser elegit i hauria de saber-ho”, observa un altre regidor que vol mantenir-se en l’anonimat.

Un tercer membre de l’únic grup opositor que el PP té al consistori indica que “Calabuig busca el seu espai, però ens sobta assabentar-nos per la premsa d’alguns canvis de posició que avala... És com si volguera marcar terreny”. A parer seu, l’elecció de Calabuig és una estratègia d’Alarte per a afèblir aquest possible aspirant lermista a la secretaria general nacional. Una mala collita electoral a València l’inhabilitaria per a ascendir graons al si del partit.

12 de novembre: Ferrari. El primer canvi de rumb va esdevenir-se el 12 de novembre, quan Calabuig va saludar la possible arribada d’un parc temàtic de Ferrari. Francisco Camps i Rita Barberà

havien visitat dies abans la seu que l’escuderia de fórmula 1 té a Maranello sense explicitar-ne els motius, per bé que eren evidents: aixecar a Xest, la seu del circuit Ricardo Tormo, un complex lúdic semblant al que ja hi ha a Abu Zaby.

El 10 de novembre, dia de la visita a Itàlia de Camps i Barberà, el portaveu socialista a les Corts, Àngel Luna, va considerar que calia “incapacitar” el cap del Consell mitjançant “algun procediment semblant” als previstos al dret civil. “No és en condicions de gestionar els diners dels valencians”, va reblar.

L’endemà passat, l’alcaldable socialista de València també ho era, de rotund: “No som el partit del no”, avançava, i a continuació argumentava que “si el parc de Ferrari genera ocupació, estudiem-lo”. Això sí, Calabuig exigia “màxima transparència” a Barberà en aquests “temps de crisi” i demanava “que no coste ni un euro als valencians”.

“Si no ens costa diners, per què no el fem ací?”, es demana una de les tres fonts consultades. “Hem de posar èmfasi que ho facen a Xest, que és on nosaltres sempre hem dit que s’havia de disputar el gran premi de fórmula 1, per comptes dels carrers de València.”

Una altra veu assenyalava que “Camps i Rita han escollit el parc de Ferrari com

“Qui no acceptara de retirar el recurs del Mestalla, no seguia de regidor”

fins a la mar, tot migpartint el Cabanyal. Ferrari també podria instal·lar-se al circuit de Xest.

una fugida endavant, i nosaltres hem de deixar clar que ni l'un ni l'altra no són de fiar, com s'ha demostrat amb el cànon de la fórmula 1, que no l'abona l'empresa Valmor –com ens havien fet creure–, sinó que el paguem entre tots; ens cas que ens coste diners, doncs, que elaboren un estudi de viabilitat, com ha dit *Cala*”.

24 de novembre: Mestalla. “Comença una etapa de més implicació dels socialistes en el futur del València CF”, va anunciar aquest dia Joan Calabuig. El seu partit retirava el recurs contenciós-administratiu contra el projecte d'ordenació urbanística previst a la parcel·la del Mestalla, formalitzat el 2007 i que Alarte va voler retirar tan bon punt va accedir a la direcció del PSPV-PSOE, el setembre del 2008. “Alarte ens va deixar clar que qui no acceptara de retirar la seua signatura del recurs, no repetiria com a regidor”, explica un dels dotze que hi ha.

In extremis, quan la sentència judicial ja era a tocar, els socialistes s'han fet enrere en la batalla contra allò que havien considerat una martingala urbanística. Aquesta passa ha estat possible perquè el president del València CF, Manuel Llorente, i la portaveu socialista a l'ajuntament, Carme Alborch, signaren

un document de bones intencions que insta el club a “escometre els estudis tècnics escaients per a dissenyar una nova ordenació” del terreny. El projecte resultant compacta en quatre edificis de trenta plantes les setze torres previstes anteriorment, i manté, això sí, el nivell d'edificabilitat que tant havia criticat el grup socialista. La nova reordenació crearà més zones lliures de ciment, però també ampliarà de 15.000 metres quadrats l'àrea comercial, i no garanteix la creació d'habitatges protegits en aquell entorn, tot i que el PAI inclou una parcel·la del consistori on podrien fer-s'hi. Enmig del contenciós legal, la llei ha canviat: l'antiga LRAU ha estat substituïda per la llei urbanística valenciana (LUV), que inclou paràgrafs escrits *ad hoc* per a validar el projecte de Mestalla.

Comptat i debatut, el València no perd capacitat edificadora i l'ajuntament no es compromet a fer HPO, però tampoc no era clar que el judici estiguera costera avall: “Ho havíem fonamentat prou bé, però mai no saps què pot passar en un judici”, explica una veu autoritzada. “Era una moneda a l'aire, un 50-50”, resumeix un de més pessimista, “però hi havia la voluntat de no arribar a les eleccions enfrontats amb el València”. Al grup van sentir-se opinions de tota mena, però la decepció principal era l'absència d'una garantia que es faran HPO.

Més enllà del desencís per la retirada de la contesa judicial, hi plana la sensació que els socialistes han reformulat el PAI, però que no han sabut *vendre-ho* portes enfora. “Calia una fotografia i una conferència de premsa conjunta d'Alarte

i Llorente”, es plany un regidor. “Llorente no hauria tingut inconvenient a fer públic l'acord a la seu del PSPV, cosa que ens hauria aportat algun rèdit electoral”, afegeix un altre que alhora recorda que “s'ha produït un canvi substancial a la propietat del club: ara és en mans d'una fundació semipública, avalada per la Generalitat, i abans era d'un empresari que buscava l'interès personal”. “Els drets d'edificació són hipotecats, aquesta és la garantia de Bancaixa com a avalista del València, i qualsevol reducció de l'edificabilitat els perjudicava tots dos”, mira d'argumentar un tercer.

28 de novembre: el Cabanyal. Un esmorzar-entrevista amb l'agència EFE ha estat el tercer punt d'inflexió del perfil propi que Calabuig vol transmetre. En aquest cas, no ha descartat la prolongació de l'avinguda de Blasco Ibáñez pel bell mig del barri del Cabanyal-Canyamelar, que voldria “consensuada” amb els veïns i amb un menor nombre d'enderrocs.

De seguida Alborch va matisar que Calabuig no volia dir prolongació, sinó connexió, i que aquesta podia fer-se de maneres diverses, respectant sempre la trama urbana actual. Els socialistes han fet del Cabanyal una manera d'entendre la ciutat, fins al punt d'implicar-hi el govern estatal, que ha aturat els enderrocs decretats per Barberà. Una ordre del Tribunal Constitucional, de fet, ha aturat les obres temporalment.

Un regidor consultat creu que “al darrere hi ha Joan Lerma”, que ha recomanat a Calabuig de captar així vots de centre, atès que “el tema del Cabanyal ens fa ser percebuts com a extrema esquerra”; de qualsevol manera, aquest regidor no espera que això faci guanyar electors, ja que “pesarà molt més la crisi”.

Un company opina que Calabuig vol “recuperar la iniciativa política”, i un altre, més dur, adverteix que “no tenir una proposta clara sobre el Cabanyal ens farà perdre encara més vots”. “Si pretenen alterar la línia seguida fins ara –continua–, discutim-ho prèviament. Fa l'efecte que, segons qui parli, el PSPV diu una cosa o una altra sobre el barri.” I avisa: “En cas que passem de dotze regidors a nou, no s'hi valdran excuses: Eduardo Montesinos, tan carismàtic com era, dimití el 1995, en baixar de tretze a vuit”.

Victor Maceda

“Calia foto i conferència de premsa conjunta d'Alarte i Llorente”